Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПІДГОТОВКА ДО ЗИМИ У НЕДБАЙЛІВСЬКОМУ КОЛГОСПІ

перець

№ 18 (485). РІК ВИДАННЯ XXII КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1962

Ціна 10 коп.

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ На базар, як на пожар, або полуниці у пожежній «колісниці». (Стор. 2).

★ Древогуби й рибомори.— Нові члени клубу губителів природи. (Стор. 5).

★ Степан Дмитрович Мардуєв спускається «в низи».— Чернівецька хроніка. (Стор. 6—7).

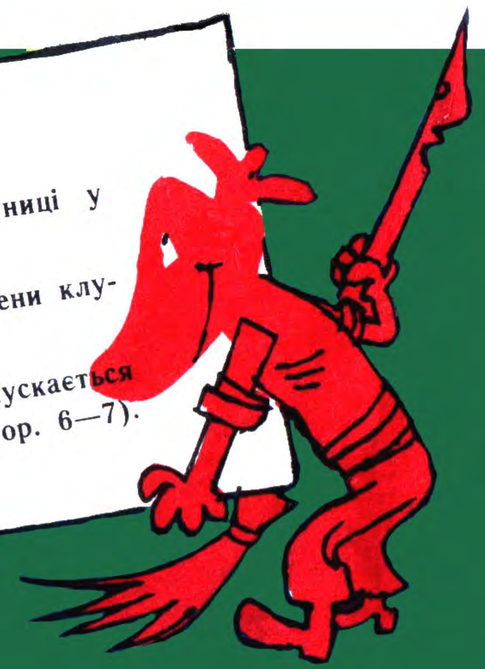

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Нерідко працівників, які не виправдали себе на керівній роботі, переставляють з місця на місце і мало висувають молодих здібних спеціалістів.

(З постанови серпневого Пленуму ЦК КП України).

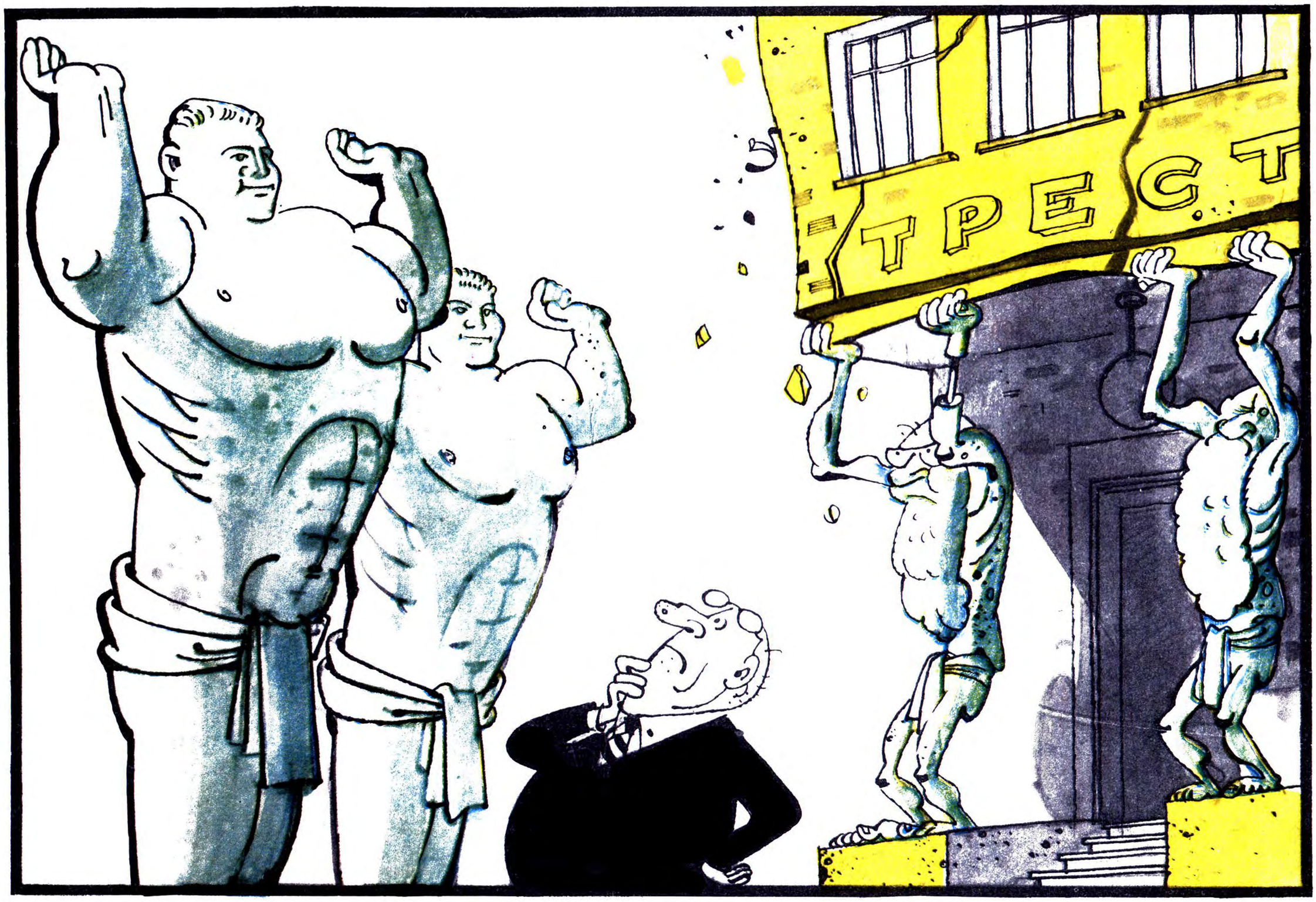

— Ой, хлопці, мабуть, не витримаєте!

perec-ua.
perec-ua.

ЮДСТВО взагалі ділиться на звичайних людей і на винахідників. Звичайні люди бачать усі речі і предмети такими, якими вони є. Звичайні люди знають, що цвяхи забивають молотком, рибу ловлять вудкою, пиво п'ють з кухля...

Що ж до винахідників і раціоналізаторів, то вони ні на що не можуть дивитися спокійно. Вони кожного разу прикидають, чи не можна витиснути з предмета ще що-небудь, знайти у ньому досі нікому невідомі риси характеру. Чи не можна, наприклад, як-небудь припасувати до молотка струни, щоб молоток за сумісництвом став балалайкою, і т. д.

Людство мусить дякувати винахідникам, бо коли б не вони, не було б у нас ні комбайнів, ні вертольотів, ні складаних ножичків із шилом і штопором. І людство як може, так і віддячує винахідникам: пише про них у газетах, ставить їм пам'ятники, присуджує премії тощо.

Але, як завжди буває, в потоці привітань і захоплень тонуть одні і незаслужено не помічають інших. Про них ніхто не пише, про них ніхто не згадує, вони забуті невдячним людством.

Так було до сьогоднішнього дня. Але сьогодні настав час виправити цю помилку.

Перш, ніж сказати кілька слів про скромних трудівників винахідницької думки, я хочу запитати, чи знає людство, що таке пожежний автомобіль?

Сподіваюсь почути приблизно таку відповідь:

— Пожежний автомобіль це щось таке велике, червоне, на чотирьох колесах, з мотором попереду і з баком для води позаду.

Тоді дозвольте запитати: для чого потрібен пожежний автомобіль?

Сподіваюсь почути відповідь з нотками обурення:

— Дурне запитання! Хто ж не знає, що пожежний автомобіль потрібен для гасіння пожеж?

Мусить нагоріти

Так-от, шановні друзі, дозвольте вам зауважити, що ця відповідь не вичерпна. Ви відповіли на трійку.

Чому ви, приміром, вважаєте, що пожежним автомобілем не можна возити на базар полуниці?

Можна, ще й як можна! Колір полуниць так пасує до кольору пожежного автомобіля, а мотор на таких машинах, як відомо, потужний, він може розвинути потрібну швидкість, щоб встигнути з полуницями на базар!

Кого цікавить більш докладна технологія транспортування полуниць на пожежному автомобілі, той може звернутися до голови колгоспу «Перемога», Іванківського району, Київської області, Недільського Івана Михайловича. Іван Михайлович може дати цінні поради і консультації, бо не раз уже ганяв пожежний автомобіль з полуницями аж у сусідню Житомирську область.

Може, дехто гадає, що функції пожежного автомобіля обмежуються лише перевезенням полуниць?

Ні, ні і ще раз ні!

Коли винахідницька думка не спить, пожежний автомобіль при вмілому використанні може ще взяти на себе функції дезинфекційного обприскувача. Авторське право на цей винахід належить Федору Павловичу Сотникові, голові колгоспу «Шлях Леніна», Золотоніського району, Черкаської області.

Але навіть Федір Павлович і на думці не мав того, які багаті можливості заховані в автомобільно-пожежних надрах!

Його обскакав голова колгоспу «За комунізм», Бобровицького району на Чернігівщині, Олексій Мусійович Ріг.

Він пристосував пожежну машину для обмивання овець і цим рішуче об'єднав пожежну справу з розвитком тваринництва.

Творчо? Творчо! Сміливо? Сміливо!

І після такого буйного польоту винахідницької думки, якою убогістю віє від пропозиції О. Т. Матяша, голови колгоспу «Зоря», Балаклійського району на Харківщині: використовувати пожежний автомобіль як звичайний пасажирський лімузин. Кататися на пожежному автомобілі не оригінально. Далеко оригінальніше наказати розібрати і розкомплектувати його, як це зробив голова колгоспу «Іскра» Азовського району, Кримської області, т. Волков.

Волков одним махом вирішив проблему пожеж: щоб не було паніки, він наказав розібрати пожежний автомобіль. Цим голова колгоспу підкреслив, що пожежі на території колгоспу немислимі.

Що й казати, згадані вище винахідники чимало зробили для того, щоб пожежний автомобіль міцно увійшов у наш побут. Вони відповіли на багато практичних питань.

Без відповіді залишилося лише одне питання: чим гасити пожежу, якщо вона, на лихо, трапиться?

Решетом? Чи з допомогою чарки або пивного кухля?

Хай краще ніщо не горить.

Хай краще добре нагорить тим, хто використовує пожежну техніку не за призначенням!..

Б. МИКОЛЕНКО.

http://perec-ua. livejornal.com

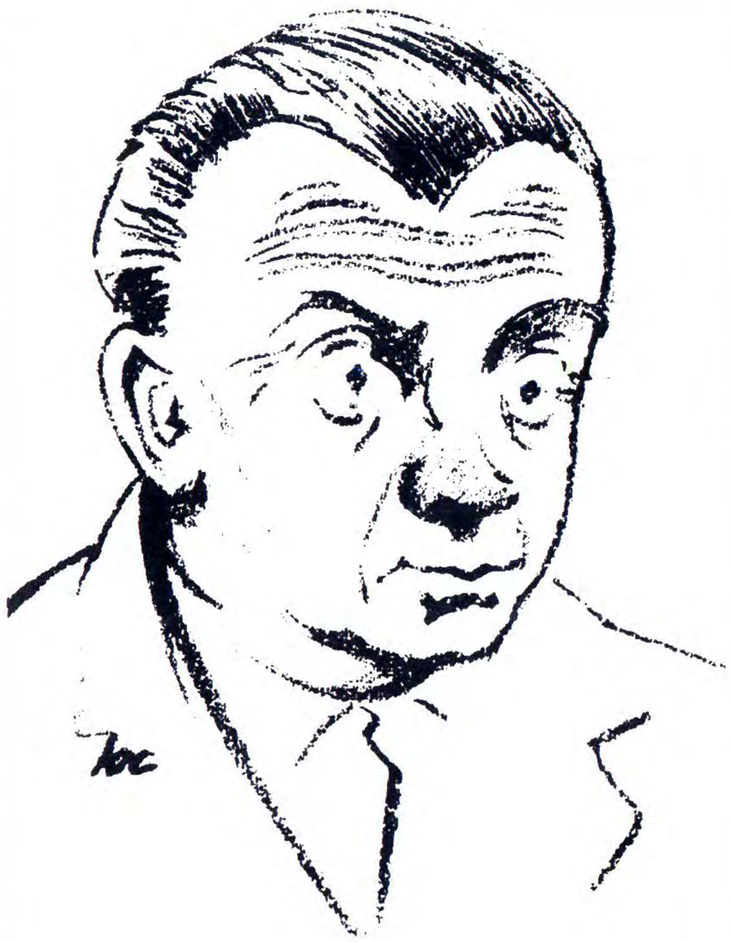

Борис Котляров

Дружній шарж Ю. СЕВЕРИНА (м. Харків)

Довгождане рішення

Пишкин радий, бо його
Враз призначили в. о.
Значить, треба, не секрет,
Проявить авторитет!

Хитре правило завів
Він після підвищення:
НА ПІДЛЕГЛИХ МАЄ ВПЛИВ
ДОВГОЖДАНЕ РІШЕННЯ!

Бо коли його, мовляв,
Дуже швидко ти прийняв, —
Хто по службі після того
Шану виявить до нього?

Скажуть: що за дивина?
Постанові — гріш ціна...

Хоч те рішення прийняти
Ти зумів за п'ять хвилин, —
Не спіши відповідати,
Хай підлеглий не один
Із півмісяця посидить,
Похвилюється, пожде,
Ось тоді-то і оцінить
Нове рішення оте.

Прочитає сотні раз
І без перебільшення
Скаже він: — Оце якраз!
Будьте певні, рішення!..

Сам же думав крадькома:
«Щось затвердження нема...
Все в. о. та все в. о.
Видно, рішення було,
Та відтягують коректно,
Щоб було авторитетно!..»

Довелось ще почекать,
І прийшов наказ конкретний
І цілком авторитетний
Пишкина не призначать!

Борис КОТЛЯРОВ.

Переклад з російської
О. ЖОЛДАКА.

ЧИ ТОЙ ЦЕ ВАЖІЛЬ?

Приходить оце якось один районний економіст з роботи додому та до жінки з блокнотом:

— Говори швидше, скільки за день було зварено борщу, картоплі, компоту? Який процент втрат домашнього посуду?

Зміряли економістові температуру. Не в нормі. До гарячки, сірома, допрацювався.

— Може отаке з людиною статися? — запитали ми голову райплану Старосалтівської райради на Харківщині Федора Йосиповича Верлоку.

— Ще й як! — каже Федір Йосипович. — Особливо з економістами, які в «опергрупі» за

цифрами ганяються. Загляньте до нас — побачите наочні жертви цифроманії.

...Кулеметними чергами б'ють у вуха телефони. Мокрі, мов після марафонського бігу, економісти і плановики хапаються за трубки.

— Алло! Старий Салтів слухає...

— Це з Вовчанського територіального управління. Негайно давайте зведення ще по 24-х показниках. Записуйте форму.

— О, боже милосердний! Та ми ж вам уже відповіли на 32 графи!

— А тепер нас нові цифри цікавлять. Працювати треба!

І в районі починають «працювати». Садовлять за телефони агрономів, економістів, зоотехніків, лаборантів, мобілізують клубних діячів і друкарок. Одні дзвонять у колгоспи, вибиваючи цифри, другі заповнюють довжелезні простирадла рясними цифрами, треті калатають у Вовчанськ: стільки-то за день посіяно, прополото, прорвано. Ярих, буряків, овочів. Стільки-то заборонено, прокультивовано. Соняшника, кукурудзи, картоплі. Стільки відбулося злучок, опоросів, падежів, дорізів, вибраковок. Того, другого, тридцятого, шістдесятого. І по кожному колгоспові і радгоспові — окремо. А потім ще загалом — для «глибшої орієнтації».

— Замучили нас оці щоденні простирадла,— кажуть працівники райплану.— Весь робочий день ними накривається. Коли вже там у колгоспи виїжджати! Справжніми канцеляристами стали. І це тоді, коли районна інспекція ЦСУ кожні п'ять днів передає вірогідні дані по цих же показниках!..

Зустріли ми відповідальних працівників Вовчанського територіального виробничого колгоспно-радгоспного управління, питаємо:

— В обласних інстанціях кажуть, що ви таку звітність спеціально запровадили, щоб вивчити та підняти економічно слабкі райони. Правда?

— Ого-го! — сміються у Вовчанську.— Он як цифроманію обгрунтовують! Та всі оті цифри від нас з області вимагають. Спробуй якусь затримати, — таку халепу матимеш... От воно й крутиться все колесом...

Якщо оглянутися навколо, такі колеса можна побачити не лише на Харківщині. От і виникає запитання: чи той це важіль, з допомогою якого територіальні управління підійматимуть сільське господарство?

Як той казав, «навряд-лі»!

К. ЛЕМЕШЕВ.

м. Харків.

З ТОЧКИ ЗОРУ САМОГОННИКА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

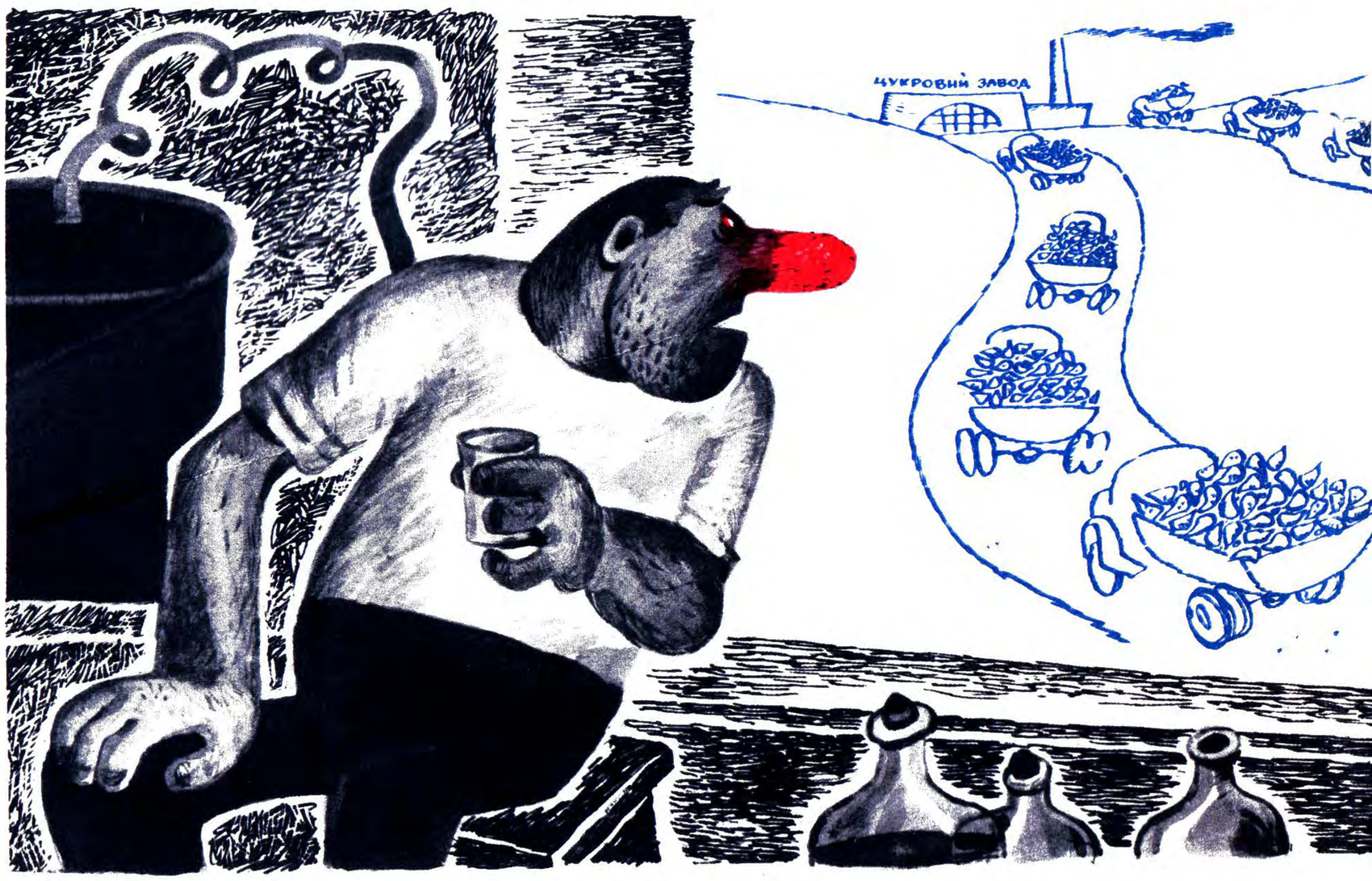

— І скільки того буряка марно гине...

З матеріалів, надісланих на конкурс.

АГРОНОМ НА ВИСОТІ

Стою це якось у «Дитячому світі», плюшового ведмедика у касі оформлюю і раптом чую ззаду:

— Побий мене шваброю, коли не Тимко! Факт, він: і цибатий, братці мої, мов чорногуз, і бородавка на шиї! Ось, тільки лисини, вроді, не було...

Оте «братці мої» щось мені нагадало, і я озирнувся. Дивлюсь — розглядає мене якийсь чоловічок — кругленький, мов карахонька — обличчя сяє, наче щойно начищений тазик з-під варення.

— Тишко! — ревнув я, і ми кинулись трясти один одного, як чорт суху грушу.

Так, це був Тишко — колишній худенький, чорнявенький хлопчисько, мій друг дитячих і юнацьких років. Тільки, боже ж мій, як його розперло! І де поділася його буйна чуприна?! Замість неї Тишкова голова була вкрита ніжним пушком, рідесеньким, як у немовляти.

Як і годиться, ми спочатку спільно встановили «скільки літ» і «скільки зим». Після цього взаємно довідались про здоров'я усіх родичів. Потім кільканадцять разів вигукнули: «А знаєш?! А пам'ятаєш??» І вже, коли трохи охололи,- то перейшли до більш конкретних справ.

Я доповів Тиш... Пробачте, тепер уже солідному Тихонові Сидоровичу, що орю собі потихеньку ниву народної освіти у далекому поліському селі, куди мене послали після закінчення педінституту. А це приїхав до столиці у шкільних справах та заодно ось і гостинця діткам придбав.

— Ну, а як ти? — запитав я, розглядаючи себе у дзеркальних скельцях Тишкових окулярів.— У відрядженні чи, може, у відпустці? Ти ж, здається, агрономічний закінчив?

— Та закінчив...

— Значить, перебуваєш, так би мовити, на передньому краї боротьби за піднесення сільського господарства? Допомагаєш вирощувати високі врожаї? Чудово, чудово! «Гарно нам на полях» і т. д., як у пісні співається...

— Чув і я цю пісню,— скривився Тихін Сидорович,— її частенько по радіо для села передають... А для нас більш годяться неаполітанські, приміром, мексиканські...

— Н-да-а... Село, село! Чудесно там і зорі стрічать, і сіять, і жать, цілющим польовим повітрям дихати, квіточками луговими милуватись...

— Авжеж,— погодився Тишко, думаючи про щось своє,— у нас страх як не люблять, коли повітря несвіже і квітки зів'ялі...

— Що вірно, то вірно,— кажу.— Нині по-справжньому взялися за сільське господарство, і хто ж, як не агроном, повинен дбати, щоб усього було в достатку! І сальця, і м'ясця, і огірочків, і хлібця — а для виховання естетичних почуттів і квіточок.

— Не говори,— облизнувся Тихін Сидорович. — Та що там ті огірочки?! У нас он, братці мої, хіба ж такі фрикадельки під фруктовою підливою подають! А фляки по-польському! А котлетки «де валяй»...

— Еге ж,— кажу,— життя на селі нині вгору пішло. Усі в передовики тягнуться. Ти ж, напевно, при твоїх знаннях теж не одну ланкову у маяки вивів?

— Всяк доводиться, — гордо випнув пузце Тихін Сидорович.— Ось, приміром, позавчора відбулася нарада передовиків сільського господарства... Либонь, читав у газеті? Так ось. Прибула до нас сила-силенна різних механізаторів, ланкових... А одна з них, така весела, повновида — справжня королева ланів з двома зірками на сукенці, навіть руку мені потиснула. «Велике спасибі персонально вам,— каже,— за те, що так культурно сприяли нашому обміну досвідом!»

«От тобі й Тишко! Велика, мабуть, шишка!» — подумав я, шанобливо глянувши на свого співрозмовника.

— А недавно з американцями мав розмову,— продовжив Тихін Сидорович.

— Чи не з Айови, часом, приїздили на вашу кукурудзу дивитись?

— А лихо їх знає — те мене не обходить... Я їх зустрів на східцях та й питаю: гав ду ю ду, містери, ві гетс, як ся маєте?

Посміхнулись містери. «О'кей!» говорять. А мені тільки того й треба: матиму подяку із занесенням в особисту справу...

— Щасливий ти,— кажу. Он на якій висоті стоїш.

— Заслужив, то й на висоті,— скромно зауважив Тихін Сидорович.— Між іншим, прекрасно бути на висоті! Знаєш, які широкі обрії відкриваються з п'ятого, скажімо, поверху?!

— А ти що — квартиру аж на п'ятому поверсі одержав, чи як? — перепитав я, трохи здивований таким прямолінійним тлумаченням поняття «висота». Проте, я тут же застидився своєї відсталості. «Тишко,— подумав я,— очевидно, має на увазі щось інше...»

— А-а! — скрикнув я.— Розумію! Оце так колгосп! Уже, значить, зовсім, як у місті — п'ятиповерхові будинки зводить!

Тихін Сидорович уперше глянув на мене поверх окулярів і здивовано потер лоба:

— Стривай, а про які це ти колгоспи торочиш увесь час? Та чи я зроду бував там? Правда, випхали було якось на практику до села, то мало не пропав! Від отих кізякових пахощів ледве гайморит до носа не вскочив... Та й диплома хіба ж для того я одержав, щоб гинути у якійсь дірі, як оце ти? Ні, брат, нема дурних — бери вище...

— То ти... То ви чи не в міністерстві?! — сплеснув я руками, дивуючись із своєї недогадливості. Тепер уже все було ясно: і багатоповерхова висота і широкі обрії. Адже Міністерство сільського господарства височить на самісінькому Хрещатику, і звідки ж, як не звідти, розглядати, що діється на ланах!

...У житті — як на довгій ниві, зітхнув я про себе. Ще ж зовсім недавно ми з Тихоном Сидоровичем, будучи в сьомому «а», наввипередки за кербудовою Алочкою з сьомого «б» ганяли, і вже тоді Тихін Сидорович частенько мене випереджав... А тепер і зовсім...

— Тихоне Сидоровичу, — проказав я захриплим голосом,— чи не шефствуєте ви, не гнівно хай вам буде, над нашою школою? Великий садок ми біля нової школи закладаємо, ну й теє... Ніяк не можемо придбати відповідного асортименту... Щоб, значить, мати й ранет Симиренка і донешту, улюблену Клапа і беру... Самі знаєте, без папірця не дають! За тим папірцем я, власне, й до міністерства приїхав...

— Ну, то і йди, коли приїхав,— порадив Тихін Сидорович,— а ми туди невхожі. Був, правда, час, коли я туди пхався, але не вийшло — там нашого брата було перевиробництво. Та я не жалкую: влаштувався і так непогано, і теж без відриву від міста. Труджуся, не покладаючи портфеля, у одному з готелів нашої славної столиці, завідував першим поверхом, а це пішов на підвищення: ви-

сунули на п'ятий! Мрію й про шостий. Адже кожен, братці мої, прагне до нових висот! Ось так... А ти, як ще коли приїдеш, то неодмінно заходь! Вже якось розколемось на «три зірочки»...

* * *

...Як самі бачите, я вирішив «розколотися» на три зірочки достроково. А після них так і смикає за язик ще щось розумне сказати про отаких спритних «перекваліфікантів».

Але ось що невтямки: на бісової мами працівникові готелю, скажімо, диплом агронома, або директорові пральні — спеціальність ветеринара? Адже ж на міжповерхових перекриттях кукурудзи не вирощують, а в пральнях нема ні індиків, ні баранів!

Дмитро ВИШНЕВСЬКИЙ.

Електрослюсар Боря Півник, а після зміни — учень вечірньої школи, обрав для домашнього твору довільну тему. Він мусив розтлумачити відомий афоризм «У труді — щастя людини». Боря не поліз у філософські хащі, не повів розповідь про хрестоматійну мавпу, яка стала на задні кінцівки і звільнила передні для праці. Він навіть не посилався на цитати класиків.

Півник просто і ясно написав: «Для повного щастя треба мати ключі і взагалі комплект слюсарно-монтажного інструменту. Яке вже там щастя, коли іноді доводиться ледве не пальцем колупатися».

А далі він, як досвідчений теоретик, обгрунтував свій висновок життєвими спостереженнями. Він доводив, що на Донбасі немає інструменту з неблагородних металів. Інструмент на Донбасі використовується в основному золотий. Навіть кирки, і ті завозять не звідкілясь, а з Уралу, із самого Златоуста. Справа в тому, що під час перевозок колеса тисячі кілометрів накручують і добрячу ціну на інструмент наганяють.

«А чому б на місці, — питає Боря, — не збудувати (хай вже не завод!) бодай інструментальний цех при якомусь заводі? Щоб той цех приступив до серійного виробництва щастя для слюсарів, монтажників, будівельників! Споживачів у нас — аж гай шумить. І сировини — відходів металу — ніколи не бракувало. Наважилися б на це будівництво у раднаргоспі, ото було б щастя!»

Прочитала вчителька його твір і подумала: чи не накрутив Боря помилок? Вчителька слабо розумілася на інструментальній номенклатурі. І тому вона вирішила надіслати твір на консультацію до заступника голови Донецького раднаргоспу т. Валентинова та начальника управління машинобудування того ж раднаргоспу т. Тичиніна.

— А ви, Борю, напишіть новий твір,— порадила вчителька.— Ну, хоча б отакий — «Образ Наталки-Полтавки».

Вона боялася, що Боря залишиться у першій чверті без оцінки. Адже товариші з раднаргоспу, щоб дати обгрунтовану, вичерпну відповідь, почнуть консультуватися з Держпланом. А Держплан... Хай вже краще пише Боря про симпатичну Наталку!

М. ЛІСОВЕНКО,
літпрацівник газети «Радянська Донеччина».

м. Донецьк.

ОСТАННЄ СЛОВО ХАБАРНИКА

Мал. К. ЗАРУБИ

— Громадяни судді, прошу: дайте якнайменше...

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Клуб губителів природи придбав для свого залу засідань портрет Олександра Ісайовича Подольського, директора Мурафського цукрокомбінату (Краснокутський район, Харківська область).

Цей портрет прикрасить галерею видатних губителів природи. Олександр Ісайович прославив себе, як активний отруювач риби і всього живого в річці Мерчик, і в результаті посів чільне місце серед рибоморів.

* * *

Громадян хутора Хом (село Бірки, Димерського району на Київщині) Андрія Костюченка, Івана Романенка, Явтуха Шеремета, Григорія Сопона та Василя Костюченка на черговому засіданні секції рибогубів зараховано до клубу губителів природи. Навіть риба в річці Ірпінь зітхнула з полегшенням, бо довгий час діяльність цих браконьєрів не привертала нічиєї уваги.

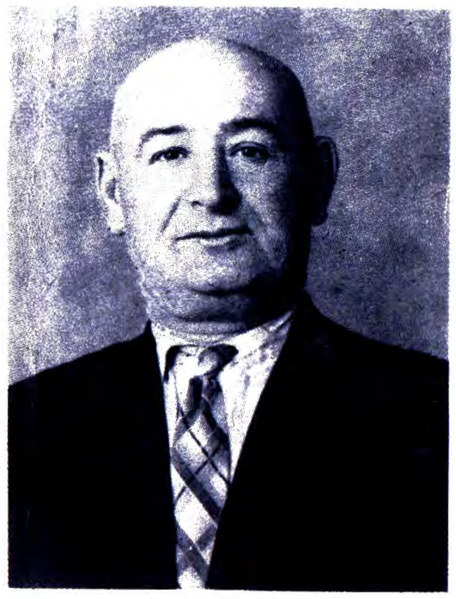

* * *

Помічається пожвавлення і в секції недругів зеленого друга. До дружної сім'ї цих недругів прийнято голову колгоспу «Україна», Ізмаїльського району на Одещині, Карбуюка Івана Пантелійовича, який наказав вирубати 460 дерев у лісосмузі.

Зелений друг ліг, пожовк і перестав бути зеленим, а Іван Пантелійович і не думав червоніти.

Слово має товариш Кубок

Мал. БЕ-ША

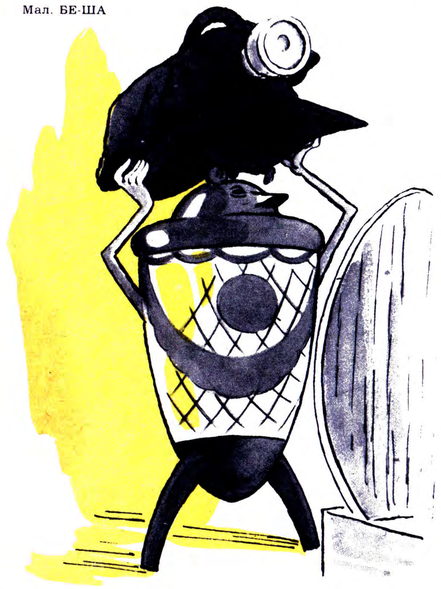

Поле — всім було зелене!..
Всім служили—ті ж м'ячі...
Ви не сердьтеся на мене,
Ростовчани, москвичі,

Не журіть мене, рижани,
Не тужіть, кияни, здря...
З особливої пошани
Полюбив я «Шахтаря»!

Полюбив за дружну хватку,
Точні «постріли» в кути,
За пробої у «дев'ятку»,
За прориви і фінти.

Він для мене, як для друга,
В битвах жару не гасив...
Ось чому «прописку»
вдруге
Я в Донецьку попросив!

Інтерв'ю у Кубка взяв
Степан ОЛІЙНИК.

НАРОДНІ УСМІШКИ

МУДРИЙ ХЛОПЧИК

Прийшов піп з молитвою, і в сінях хлопчика зустрів. Піп і питає:
— А де ж старші?
— Мати чужий хліб пече, сестра вулицю колише, батько міняє 100 карбованців на 20 копійок,— відповів хлопчик.
Здивувався піп, що малий так мудро говорить, та й каже:
— А що ж це значить?
— Так це ж і так ясно: мати пече хліб, щоб повернути позичений. Сестра ходила вечорами гуляти на вулицю й привела дитину, а тепер колише. А батько поніс здавати шкуру коня, якого купив був на ярмарку, а той здох.

ЗАВБАЧЛИВИЙ

Зайшов селянин до аптеки і каже:
— Дайте мені отієї мазі, що рани гоїти.
— А велика у вас рана? — питає аптекар.
— Хто його знає, яка буде. Я ж тільки іду на весілля.

ДОБРА ПОРАДА

Один чоловік звернувся до лікаря:
— Вилікуйте мене від хропіння. Я хроплю так голосно, що аж сам прокидаюсь.
— А ви лягайте спати в сусідній кімнаті.

ЯКА ПОТРІБНА ПУДРА

До бакалійної крамниці зайшла служниця та й питає в крамаря пудри.
— Тобі якої?
— А отієї, що до морди, бо це мене моя пані послала,— відповіла дівчина.

Повідомила Е. К. СЛОБОДЯНЮК,
з м. Сквири, Київської області.

НЕ НАВЧИЛИ

— Мамо, ти не знаєш, у якої вчительки вчилася тьотя Валя?
— А що таке? — питає мати.
— Та вона ж арифметики не знає. Замість п'яти копійок здачі дає тільки три...

Повідомив А. А. ЄВТЮНІН
з м. Донецька.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Плани газифікації підприємств та житла не виконуються, що стримує розвиток газової промисловості.
(З постанови серпневого Пленуму ЦК КП України).

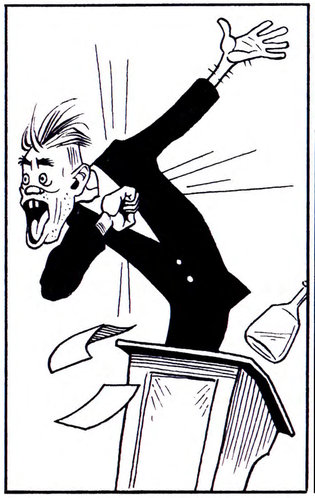

— Газ новоселам підведемо!..

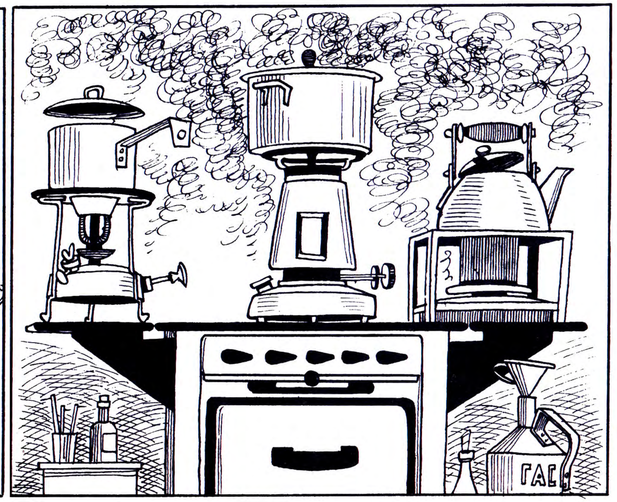

І підвели... новоселів.

Вилетіли в трубочку?!

Криміналісти добре знають, що початкуючі злодії переважно крадуть курей. У цей період у курокрадів страшенно тремтять руки. Злодій у такій фазі не страшний. З нього ще можуть бути люди. Він відчуває, що чинить недобре, совість його, хоч і в п'ятах, як і душа, але ще остаточно не розпрощалася з грішним тілом. Досвіду у такого злодія малувато, і він часто намагається ховати шило в мішок, а не в чемодан.

Коли в мішку знаходять шило, злодієві добре дають по руках, він кається і здебільшого повертається до чесного життя.

Гірше буває, коли у злодія перестають тремтіти руки і він вчиться, як краще ховати шило. Це значить, що він став професіоналом і мороки з ним буде більше.

Нам невідомо, чи у майстрів кулінарії і кондитерських цехів Чернівецького міськхарчокомбінату Георгія Михайловича Онищука, Георгія Костянтиновича Малярчука та в Григорія Вікентійовича Должицького коли-небудь тремтіли руки. Невідомо нам також, чи починали вони свою злодійську кар'єру саме з крадіжки живих курей. Зате відомо, що яйця, масло, готовий крем для трубочок, борошно, ковбасу, буженину і м'ясо вони крали-артистично.

Вишезгадані продукти переховували на складі комірники Марнянський М. Г. та Розенберг А. С.

А вже пізніше вони потрапили у магазини у вигляді тістечок, тортів, пиріжків, трубочок з кремом, ковбаси, буженини, грудинки та інших висококалорійних і смачних речей.

Відомі нам також й імена тих, хто здійснював безпосередній контакт харчовика із споживачем. Це завідуючі магазинами Шнайдер Ф. Й., Полонський С. Є. та Койфер Б. Ю.

Отже, немає нічого невідомого, і на перший погляд здається, що фейлетон остаточно залишається без захоплюючого сюжету та інтриги.

Тоді для чого на початку нашої розповіді з'явилися такі малоприємні вирази, як «злодії» та «крали»? Адже з фабули справи, як кажуть юристи, видно, що всі продукти кінець-кінцем завершували свій шлях від кулінарів до любителів поласувати. Продукти йшли законними інстанціями. Спочатку їх торкалися руки кулінара, потім вони потрапляли на склад, потім у магазин, потім в «авоську» до покупця. Все по формі.

Але ж скажіть ви нам на милість божу, чому Віктор Миколайович Пасічник, директор Чернівецького міськхарчоторгу, чому Костянтин Макарович Дяковський, директор харчокомбінату, чому Петро Архипович Гарбуз, заступник директора торгу, чому Матвій Давидович Барлам, бухгалтер торгу, чому Пилип Васильович Кондратьєв, начальник планового відділу — чому всі вони регулярно хто щотижня, а хто щомісяця брали хабарі?

Рука «дающого» не оскудівала (а тепер і дитина зрозуміє, хто то були за «дающі»), а рука «берущого» не тремтіла. У такий спосіб з руки в руку тільки за рік перейшло 50 тисяч карбованців у нових грошах. Дати і взяти 50 тисяч хабара це вам не курку вкрасти. І жалюгідний курокрад на фоні цих громадян може вважатися зразком цнотливості й доброчесності.

У цих п'ятдесяти тисячах є копійка, а де й дві, а де й три кожного чернівецького громадянина, який купував кулінарні та кондитерські вироби у магазинах, очолюваних Койфером, Шнайдером та Полонським.

Отак крали, переполовинювали продукти збували «лівий» товар, розлучалися з совістю, позбулися неприємного тремтіння рук. А далі?

На що ви, громадяни, все ж таки сподівалися? У що вірили? У те, що шило, коли його добре обгорнути новенькими асигнаціями, так-таки і не виткнеться з мішка?

Чи вірили у те, що все продається й купується? Мовляв, були ж прецеденти, зуміли ж ми купити фіктивний акт у бухгалтера-ревізора облуправління торгівлі Ярослава Григоровича Синявського? Купили і навіть недорого дали — якихось там 450 карбованців. А ще раз поткнеться Ярослав Григорович з ревізією, ще раз купимо. Хіба нам грошей позичати? Хіба переведуться у Чернівцях любителі трубочок з кремом? Купуватимуть, куди дінуться! А ми їхніми копійками набиватимемо кишені і робитимемо з цих копійок тисячі. Щоб і нам вистачило і покровителям нашим. Чим менше крему у трубочці, тим більше у нас грошей, чим пустіша трубочка, тим повніша кишеня. І віримо ми у непорушну злодійську етику: 80 процентів бариша безпосереднім злодіям, а 20 процентів тим, що стоять «на стрьомі»...

А могло статися й так, що ви, громадяни злодії, ні у що не вірили і ні про що не думали. В одних мозок заплив жиром, і де була совість, там виросла непереборна, тваринна жадоба зажерти якомога більше, інші, трохи розумніші, відчуваючи спиною холодок тюремної камери, а тим, що нижче спини, твердість лави підсудних, пили без пам'яті, чорно пили у підсобці Шнайдера. Пили, щоб не думати про завтрашній день.

Але ж Степан Дмитрович Мардуєв — начальник Чернівецького облуправління торгівлі мусив думати...

Мусив думати, ким він комплектує кадри, мусив уважно дивитися, що ті кадри роблять. У нього під носом вичавлювали з трубочок крем так, що той чвакіт чути було дуже далеко, але Степан Дмитрович був спокійний.

Не можна сказати, що Степан Дмитрович, забравшись на свої адміністративні висоти, остаточно відірвався від нижчестоящих кадрів.

Ні, траплялося (і досить часто), що ви, Степане Дмитровичу, спускалися «в низи» аж у підсобку до Шнайдера і там за чаркою коньяку вели з ним мирні розмови про торгівлю.

Ніхто не скаже, що ви, Степане Дмитровичу, були гордим, пихатим, не хотіли знатися з вищепоіменованими «фруктами», відмахувалися від них. Ніхто не скаже, що ви були нечулим, черствим. Адже, коли вашим підлеглим набридало пиячити і гуляти в Чернівцях, ви оформляли їм відрядження у Кишинів чи в Коломию, а часом і самі ви їздили з ними, щоб не відриватися від колективу.

То як же це ви, знаючи їх так близько, проморгали? Як ви допустили, щоб під вашим носом роздавалися тисячі карбованців хабарів, розкрадалися тонни продукції, обкрадалися тисячі покупців. Негаразд якось вийшло.

Хтозна, як би обернулася справа, коли б Степан Дмитрович розігнав зграю злодіїв...

Але його випередили (спасибі їм) працівники Чернівецької обласної прокуратури. Придивилися й побачили, що трубочки з кремом трохи не такі. І тоді натиснули рукою закону і стало зрозуміло, куди подівся крем з трубочки. Натиснули ще раз і вичавили із злодійських кишень на 86 тисяч карбованців у нових грошах різних коштовностей. Ніхто хлопців-юристів кулінарного мистецтва не навчав, а відразу трубочки з кремом у Чернівцях стали смачнішими.

Подякуйте, Степане Дмитровичу, цим хлопцям. Вони того заслужили.

М. БІЛКУН,
М. КОРНІЄНКО.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ВИВЧИВСЯ

Було це в ті часи, коли у нас перші трактори появилися.
Вчилися хлопці на трактористів. От на екзаменах викладач і запитує одного з них:
— Ну що, тепер знаєш, як працює трактор і скільки в нього кінських сил?
— Та знаю,— відповідає той.— Тільки-от ніяк не второпав, як у нього тих коней запрягають.

Повідомили В. УЖВЕНКО та А. ЮРЧУК
з м. Львова.

ВИЙШОВ ГЛУЗД

В одного багатого дядька був придуркуватий син. А багач дуже хотів, щоб його дурень став розумним паничем. Зустрів він одного разу сільського вчителя та й питає:
— Скажіть, пане вчителю, якщо довго вчити мого хлопця, то з нього ще вийде глузд?
— Учити його не треба,— відповів учитель,— бо з нього й так давно вже глузд вийшов — одне безглуздя зосталося.

Повідомив М. СТАНІСЛАВСЬКИЙ
з м. Жашкова, Черкаської обл.

ПОСКАРЖИЛАСЬ

Розговорилися дві жінки на базарі.
— Знаєте,— бідналася одна,— у мене просто не чоловік, а ганчірка: за сигаретами — і то стає в чергу. Я хоч і жінка, а завжди все без черги дістану.
— Еге,— махнула рукою інша,— це ще нічого. От мій — то справді ганчірка: яка б хамка не лізла поперед нього в чергу — ані слова не скаже.
— Ну й що?! — здивувалася перша.— Він у вас просто ввічливий.
— А у вас добре вихований.

Повідомив Г. БАХТІН
з м. Ізюма, Харківської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

На чай!

Мал. Л. БОЙКА

Де густо, а де пусто...

ПАМФЛЕТИ ДРУГА

ЦЕЙ КОМУНІСТ АРІСТОФАН

Двадцять чотири століття тому Арістофан придумав такий комедійний сюжет: щоб покласти мир серед войовничих божевільних, якими стали чоловіки, жінки за прикладом Лісістрати відмовили їм у незрівняній насолоді, яку деякі дурні називають подружнім обов'язком, а стародавні греки з властивою їм мудрістю не вважали гріхом. Чоловіки помирилися, і на цьому закінчується комедія античного автора.

Один західнонімецький кінематографіст зробив із стародавнього шедевру фільм для гамбурзького телебачення. І от тоді телевізійні центри чотирьох найвірніших Аденауеру провінцій — Вестфалії, Баден-Вюртембергу, Баварії та Палатінату — відмовилися транслювати «Лісістрату».

— Милостивий боже! — вигукнули вони по-німецьки і по-латині (бо це, зазначимо, дуже клерикальні центри). — Дисципліну, яка є головною силою вермахту, висміяли кляті жінки-змовниці! Чинити опір війні! Це жахливо! Аморально! Протизаконно!

— Пробачте, — відповів один з директорів гамбурзького радіо. — Цей фільм ні словом, ні дією не може образити почуттів доброчесності. У загальному положенні про радіо говориться, що воно повинно сприяти встановленню згоди між народами, миру і соціальної справедливості, захищати демократичні свободи і надавати слово людям різних переконань.

— Тільки не таких! — відповів аденауерівський хор.

Гер доктор Клеменс Мюнстер, великий бос федерального телебачення, сором'язливо затулив очі руками, щоб не бачити гріховного видовища. Гер доктор Бауч, директор штутгартського радіо реагував ще категоричніше.

— Фільм, — заявив цей доброчесний чиновник, — по-перше, ображає моральні почуття глядача, по-друге, політично тенденційний! Бо є тенденція, для поширення якої федеральні власті ніколи не дадуть свої мікрофони і екрани: це та небезпечна тенденція до миру, підривний характер якої з діда-прадіда викривають Круппи.

Висміювати вояків, прославляючи мир у цій Німеччині, яка з шкільних підручників старанно вилучила — нечувана цнотливість! — будь-який натяк на злочини нацистів! Явна провокація! Цей Арістофан — червоний агент, більшовик, комуніст! Заборонити його — мало. От якби спалити «Лісістрату»! Як на вашу думку, докторе Бауч? Можна було б розвести вогнище в присутності цивільних і військових чинів. Це б їм нагадало кращі часи...

ПАН НІКОЛА І «МАЛА ЄВРОПА»

У цехах фабрики пана Нікола́ (вулиця Арто в Ліоні) сімдесят робітниць за дуже короткий час виробляють краваток на суму, яка дорівнює їхній мізерній зарплаті. А потім вони значно, значно довше виготовляють шовкові краватки, щоб збільшити капітал пана Нікола́...

Одного дня делегатки цих 70 робітниць звернулися до хазяїна (яке зухвальство!) з своїми вимогами. Він їм відповів, як завжди, по-хамськи. В нього вимагають скасування нічних змін? «Ач, захотіли чого, паскуди!» — вилаявся пан Нікола. Вимагають 14 тижнів відпустки по вагітності? «Щоб потім мати клопіт з усіма вашими вилупками?» — глузує він. Вимагають надбавки за вислугу літ? «Звертайтеся до де Голля», — бурчить ділок. Бо, на його думку, краще звернутися до бога товстосумів, ніж до його святих.

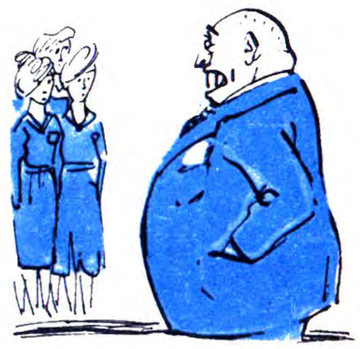

На одне запитання, однак, а саме — на перше він відповів цього разу дуже просто, без звичайного глузування. В нього просили підвищення заробітної плати. Пан Нікола́ відповів «ні». Відповів несамовитим листом, який яскраво показує, що «мала Європа» чи Європа «спільного ринку» — це та ж сама стара Європа хазяїв-товстосумів. «Нам було дуже сутужно, — плаче Нікола́, — західнонімецькі конкуренти зараз переживають економічну кризу і тому беруть замовлення за будь-яку ціну. За таких умов слід було б перевести нашу фабрику у сільську місцевість, де виробництво обійшлося б значно дешевше. Ваші вимоги, що не враховують реального становища, примушують нас швидше здійснити цей захід. Тоді ми заробимо гроші, а ви втратите роботу. І не ми одні вчинимо так».

Ось до чого привів «спільний ринок»: знищення митних бар'єрів, зливи товарів із ФРН! Тільки тому, що західнонімецькі капіталісти «переживають кризу», французькі капіталісти знижують зарплату французьким робітницям, і у такий спосіб вони, французькі капіталісти, заробляють гроші! Інакше кажучи, віднині за кризу в Західній Німеччині платять не тільки західнонімецькі робітники, а й французькі пролетарі. І навпаки, звичайно.

Хай живе «мала Європа», Європа «спільного ринку», Європа товстосумів! І не майте сумнівів: якщо пан Нікола́ ще не здійснив свого наміру заробляти більше грошей, виплачуючи менше робітникам сільських місцевостей, то лише тому, що в нього напрочуд добре серце!

ПАПА МОЇХ СИНІВ

Інколи нам сняться дивні речі. У сні я був папою і промовляв з балкона до великого натовпу прочан... Що я говорив? Боже праведний, якраз те, що кожен папа будь-коли міг говорити.

— Наше серце вельми опечалює блюзнірство недбайливих рабів божих, що святу церкву зробили спільницею того багатія, який за євангелієм потрапить у царство небесне лише тоді, як рак свисне. Великий гріх чинить той, хто прислужує вірою сильним світу цього! Якщо сказано «кесареві — кесареве», то це року божого 1962-го означає, що всіх вас, священиків і віруючих, не повинно обходити, кому належать засоби виробництва — моєму синові де Ванделю чи тисячам моїх синів металістів, акціонерам заводів «Шкода» чи сотням тисяч моїх дітей з народної Чехословаччини. Віддати кесареві кесареве — наш обов'язок, незалежно від того, хто він — де-

голлівець чи марксист. І внаслідок нашої покори і нашої байдужості ми не вимагаємо від вас захищати свободу вільної ініціативи, або просто свободу. Ваші політичні переконання, діти мої, не входять до моєї юрисдикції. Ідіть з миром.

Так говорив Вюрмсер, охоплений екстазом, звернувши до господа заспані очі. Та коли вони прозріли, він дізнався — о, диво! — що папа, справжній, також говорив! але зовсім інше. Він клявся усіма святими, що «право приватної власності і, зокрема, приватної власності на засоби виробництва, і з яким би соусом її не подавали — асоціації капіталу і праці, класового миру чи за будь-яким іншим рецептом з кухарської книги мільярдерів — це називається капіталізмом. Саме приватна власність на засоби виробництва є матір'ю всіх мільярдерів, і всіх злиднів; це вона дає можливість людині експлуатувати людину. І папа милосердно відстоює експлуатацію людини людиною! Він запевняє віруючих, що монополії — це вічні цінності. Він вносить поправки до святого письма: бог, мовляв, спочив не на сьомий день, а на восьмий, а сьомого дня він створив фондову біржу — біржу вічних цінностей.

Папа сказав також, що «за політичних режимів, які не визнають приватної власності і, зокрема, приватної власності на засоби виробництва (як бачите, він вперто це підкреслює!), головні прояви свободи скасовані чи обмежені».

Визнаю: якби я був віруючим (чого, однак, не захотів господь!), мене б охопив гріховний сумнів. Я б подумав, чи не пролізли знову у храм гендлярі, колись витурені з нього. Я б подумав, нарешті, чи не люципер надихає святого отця ревно служити золотому молоху.

Андре ВЮРМСЕР.

Переклад з французької
М. ДЕРІМОВА.

Повзи, мій Бебі

(Замість колискової)

У США щорічно проводяться традиційні гонки немовлят. Дітей вивалюють з корзин і вони повзуть наввипередки. Звичайно, деякі ревма ревуть і лізуть не до фінішу, а до мами.
Батькам переможця видається премія.
(З газет).

Швидше, мій бебі, треба повзти,
Перший свій бізнес робиш бо ти!
Швидше, дурненький. Тихо, не плач —
Всі перед доларом повзають, бач.

В кого набитий добре гаман,
Той у нас, бебі, хазяїн і пан.
В доларі — сила, влада і суть —
Все в нас купують, все продають.

Рівні можливості в нас для усіх,
Тільки б напхати кишеню ти зміг.
Совість і честь, і любов і чини —
Все забирай,— лиш монету гони!

Можна купити поля й ліси,
Виборців можна купить голоси,
А коли, врешті, кому закортить,
То і сенатора можна купить...

Швидше, мій бебі. Тихо, не плач —
Всі перед доларом повзають, бач.
Той лиш, у кого гаман не пустий,
Сам заставляє інших повзти.

Вчися повзти, бо й коли підростеш,
То доведеться повзати теж;
І якщо будеш повзти, мов черв'як,—
Вік під ногами проповзаєш так.

А коли будеш спритно повзти,
Може, і вгору виповзеш ти,
Буде у тебе досить утіх —
Рівні ж можливості в нас для усіх.

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

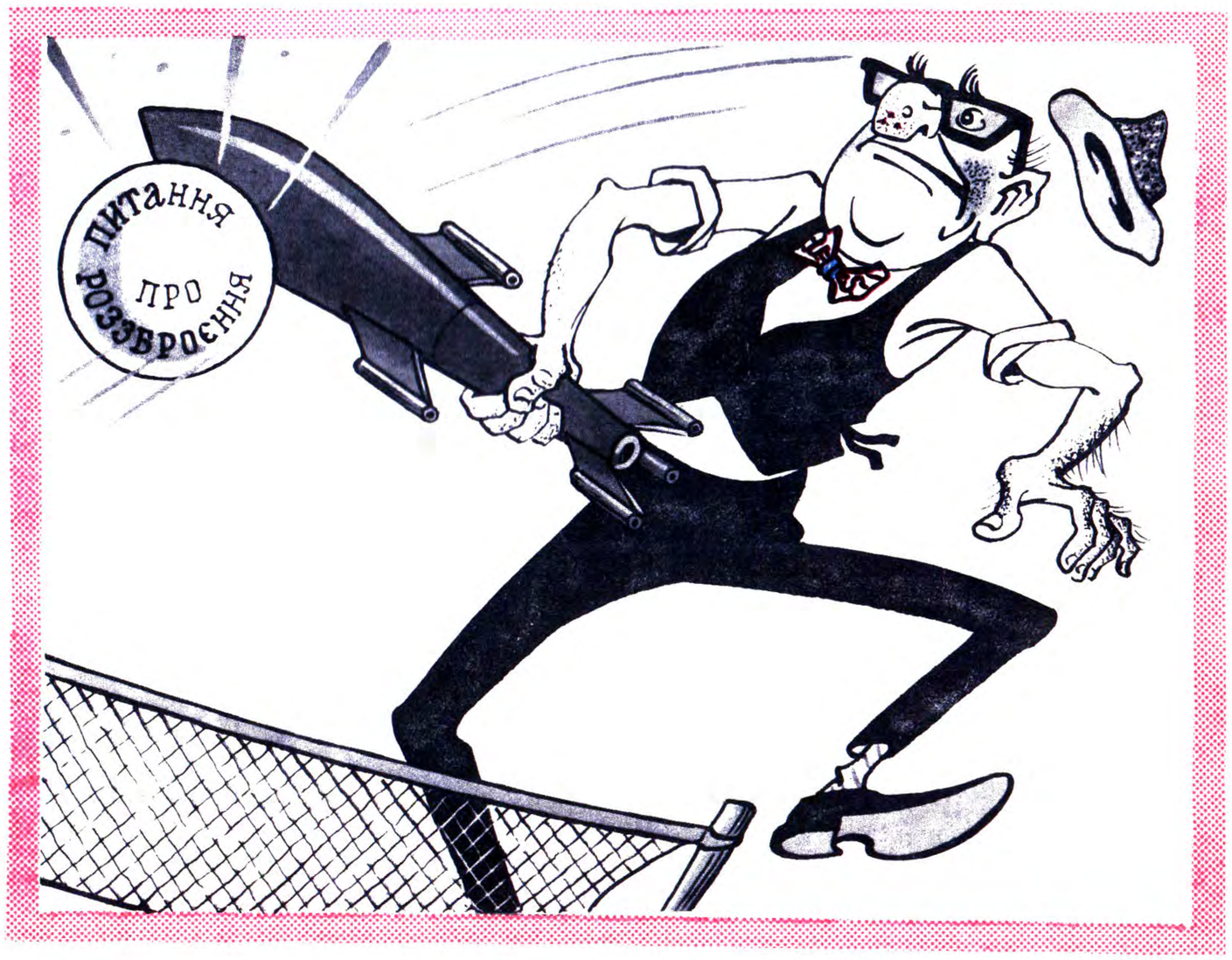

РАКЕТкА західного дипломата.

Дмитро БІЛОУС

Ілюстрації С. ГЕРАСИМЧУКА

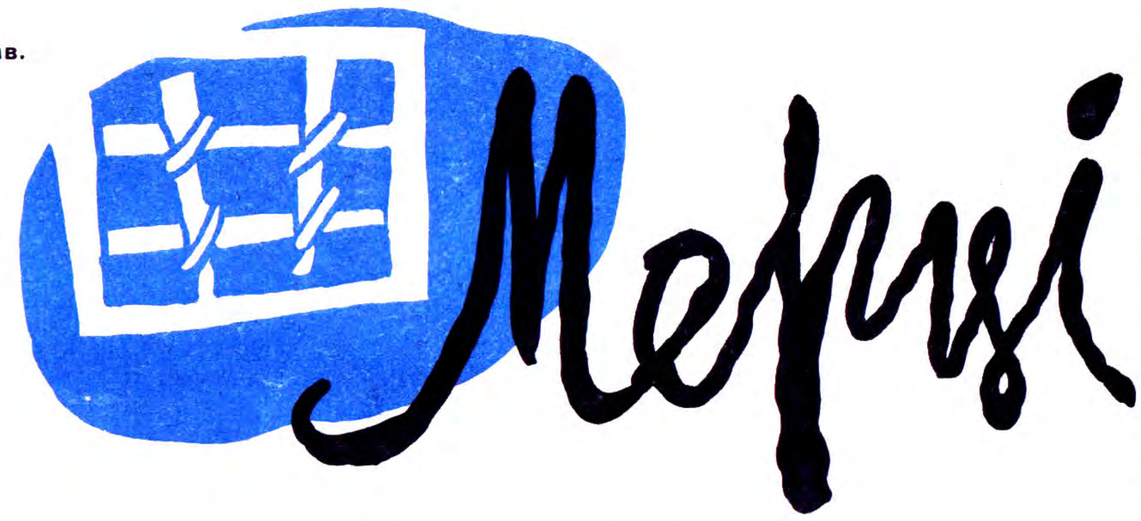

Мерці

САТИРИЧНА ПОЕМА

VII.

В Мошка посходилися гості
(На інструктаж він їх збирав).
А люди теж були не прості,—
Тут кожен — туз, вершитель справ.

З'явився П'явка з головшкіри.
Такого вшанувать не гріх:
Любив патякати без міри,
А таємниці всі беріг.

А ось Цупович — з головбази,
Цей жмикрут теж прибув сюди.
(Між іншим, він якось два рази
Кваченка виручив з біди).

Для нього всякий рух — робота.
Він рухи полюбляв одні:
Лиш до кишені і до рота,
Бо інші — надто вже нудні...

І розкохав він габарити,
Як у йоркшира-кабана.
Та вмів без промаху робити
Тонкі гешефти, сатана!

А он — Лакуза... Вгору пнеться
Рідке волоссячко руде.
То — зух... Працює він, здається,
Десь у торгівлі, чи й ніде.

Жир в нього — ледь не присне з холки,
А сам в'юнкий, немов той гад.
Неначе біс, крізь вушко голки
Туди пролізе і назад...

VIII.

Коли Рвачу відкрилися фронтони
Із-за Мошкових жовтих ворітниць,
Рвач аж зітхнув: «Ех, що то, брат, мільйони!
А починав і він з дрібниць...»

Не дім,— палац. Усе — як на картині.
Он там — басейн. Ось пальми, олеандри
(Оранжерея).
І підвали винні,
Де віскі й ром, і вина із Масандри.

І Рвач позаздрив: «Он які масштаби!
А я застряг... дрібні діла роблю...»
Здалось, що кумкають Мошкові навіть жаби:
«Кум-ко-ро-лю...
Кум-ко-ро-лю...»

Ось на подвір'ї у кутку зеленім
Почувся гам... і тихо знов кругом...
То над басейном всілася під кленом
Компанія за ломберним столом.

А сіли в преферанс — не буде впину.
Мошко півголий, як на пляжі в Сочі.
Масний загривок. Жир повзе на спину,
Неначе тісто, заливає очі.

Без сорочок сидять Лакуза, П'явка
І сам Лопух (поважний гість, маститий!)
Рвачу шепнули: «Це на нього ставка,
В цій грі потрібно гостя підмастити».

Рваченко бачив, що по складу карт
Мошкові рипатись не варт.
А він все ліз, навмисне ліз
І наривався на реміз.

Партнери діяли уміло
І грали так, як вимагало діло:
На крупній грі до Лопуха не лізуть,
А на дрібній давай його ремізить.

І що той інтерес картярського стола? —
Тут значно вища в них мета була!

Так делікатно гостеві, без шуму
Підсунули кругленьку суму.

В подібних випадках скупитись годі,—
Лопух їм може стати у пригоді.

Поїхав задоволений Лопух:
«Таки я виграв! От я зух, так зух!»

І не гадав собі роззява-туз,
Що вже по шию у багно загруз.

Сміявсь Мошко з дружками:
— Ха-ха-ха!
Ми виграли самого Лопуха!..—

І завели в цю літню пору пізню
На радощах свою веселу пісню:

«ХВАЛА РОЗЗЯВАМ»

Дихається нам на повні груди,
Ха-ха!
Поки є на світі добрі люди,
Ха-ха!
Де сидять роззяви, гави,
Добре йтимуть наші справи,—
Нічого боятися гріха,
Ха-ха!
Ми з пошаною й любов'ю
Будем пить за їх здоров'я,
Хай минає доля нас лиха,
Ха-ха!

А після рому, після чаю
Мошко одвів Рваченка вбік:
— Давно я, друже, примічаю,
Що ти — надійний чоловік.

А раз надійний, плюс кмітливий,
То збудеш нам товарчик лівий...

Якщо розв'яжеш цю задачу,
Моя тобі хвала і честь.
Вважай, в кишені маєш дачу...
І той сказав Мошкові:
— Єсть!

IX.

Рваченко йде, мов чорна хмара.
Бо жінка знов, як грім з небес,
Накинулась... Ах, ця Варвара —
Не згірше за обехеес.

Є в нього Мімочка... Марія —
Ото жона... кругом сповна!
Та це ж не женщина, а мрія,—
Для нього створена вона!

Ой, жінко, горе мені, горе...
Аж на душі, бува, шкребе...
Шкода, що в тебе серце хворе,
А то провчив би я тебе...

Ну й прискіпучу має вдачу!
Тримайся краще віддалік...—

І вже тепер на власну дачу
Від суєти й від жінки втік...

* * *

Повітря пахощами ллється.
Дрімає він у гамаку.
Аж сниться — хтось за ним женеться
Й зозуля на суку: — Ку-ку...

І раптом тут його зловили,
Ведуть в хурдигу навпростець.
Хотів тікать — немає сили...
Й нема дружків... Невже капець?

Де не візьмись Цупович, П'явка
(Це ж виручальники — ого!) —
Один пищить, а другий нявка —
Кричать: «Не знаємо його!»

Адвокатура, оборона
Уже не витягне... Пропав!
«Ні, я не винен...» А ворона
Із берестини: — Крав, крав, крав!

Й старих гешефтів не забули...
Лежить Рвачу далека путь...
— Зозуле,— скрикнув він,— зозуле,
А скільки літ мені дадуть?

Зозуля ж та із осокора
Вже визначає на суку
Рішучим тоном прокурора:
— Ку-ку, ку-ку, ку-ку, ку-ку!..

І кожне те «ку-ку» — мов куля.
З-під ніг пливе йому земля...
І він прокинувся: «Зозуля?
У пізнім серпні? Звідкіля?..»

Здригнувсь, мов справді десь погоня.
Сховатись би в глухіший кут...
Чи одуд крикнув, чи спросоння
В довбешці стука:
— Тут-він-тут!..

X.

На стіні в кімнаті
Старовинний килим,
На підлозі — білий
Розплатавсь ведмідь.
Міма тут сьогодні
Стрінеться із милим,
Міма перед люстром
Другий день сидить.

Лиш одна у неї
У житті обида,
Все життя діймає
Батьківська біда:
Йде по документах
Скрізь вона як Гнида,
Але всім доводить,
Що вона Гніда.

Мімочка щаслива:
Та для неї навіть
Це вже не проблема —
Час якийсь промчить,
Ввійде все у норму —
Загс і це поправить.
Ах! «Мадам Рваченко!» —
Все-таки звучить.

Ось прийшов і Васька —
Як нова копійка.
Ходить вихилясом,
Все жартує: — Так-с...—
Виструнчивсь картинно
З жестом парубійка:
— Ну, душа любезна,
Ви готові в загс?

— Ах, не сумлівайтесь
В вашій нареченій.
Ви жених, сказать би,
Прямо перший сорт!..
Васька з реверансом
Руку до кишені:
— Ось моє вам серце,
Ось вам мій пачпорт!

XI.

Тепер в Мошка підручним Рвачик.
Стиль — той, що треба. Діло йде!
То ж до колег є сто балачок,
Він їх на дачі в гості жде...

Його цурається Галина
(Вся в матінку — не дивина!)
Лиш Міма — подруга єдина.
І тут хазяйкою — вона.

Із головшкіри, головбази
Прийшли цуповичі, п'явки...
Як на підбір, такі пролази,
Що чесним навіть невтямки.

Свою відчувши тимчасовість
В житті радянськім, чуждім зла,
Ладні б сто раз продати совість,
Якби вона ще в них була.

Бо тільки золоту підвладні,
Мільйони їм стоять в очах.
(Заведені книжки ощадні
В усіх столицях і містах!)

Ну, одне слово, троглодити
З тієї публіки, котра...
Та що там довго говорити? —
В тюрмі вже їм сидіть пора!

Так ні, ідуть сідать до столу,
Нема ж — Лакузи і Мошка.
Включив Рваченко радіолу —
Чекає шефа і дружка.

Цупович буркнув: — Дуже схоже,—
Не прийдуть...
— Не кажи мені, —
Рвач підморгнув,— спізнитись можуть,
А не прийти — ото вже ні.

В Мошка є пильна справа, братця!
Між іншим,— усміхнувся Рвач,—
Учора ІЛ'ом вісімнадцять
В Одесу він рвонув на матч.

І вже дзвонив мені з Одеси:
«Діла ол-райт! Діла зер гут!»
Летить додому на АН-десять
І неодмінно буде тут!..

А на столі — коньяк, горілка.
Годинник цокає, біжить.
Підказує кваплива стрілка:
«Спіши пожить, спіши пожить...»

— Ну,— кличе Васька,— друзі милі,
Без шефа почнемо обід:
Він сам казав, що в путнім ділі
Ніколи зволікать не слід.—

А П'явка встав: — За дружбу наську
Давайте вип'ємо, мужі!
— П'ємо за праведника Ваську!
— За широчінь його душі! —

Смакують балики, омари,
Гукають голосно сп'яна,
Що Васі Мімочка до пари,
Що прямо душечка вона.

Цупович цмокнув: — Ваша Міма —
Це ж просто театральна прима!..

А гості в п'яній лихоманці
Випендрюються в дикім танці:
— Ой лопнув обруч...
Нас не візьмеш голіруч!..

* * *

Хильнув солідну П'явка дозу
І став у диригентську позу,
І хором, дружно, як могли,
Свою ліричну затягли:

«ПІСНЯ ПРО ЛЮБОВ»

Щоб робити комбінації —
Треба мати хист.
Шелестять нам асигнації,
Як осінній лист...

Гроші, гроші, як вас не любити!
Гроші — благодать:
Можна все за вас купити,
Можна все продать!..

XII.

Потім — знов коньяк і риба,
І свинина під хрін...
А стривайте — хто то диба?
Сам Лакуза Лаврін!

Хоч уже й спізнивсь Лакуза —
Не біда, не біда:
Ноги он поперед пуза
Викида, викида...

У гостей на лицях подив:
«А Мошко ж, мовляв, де?»
— До Мошка оце заходив...
— Так чого ж він не йде?

Десь лежить, прибувши з «біржі»?
Лапу ссе, як ведмідь?
— Не лежить, а значно гірше,—
Він... сидить... Вже сидить!

Був в Одесі і попутно
Обробляв там дільце...
Там його хтось і попутав,
Затягнув у сільце...

Ех, мотав то спритно й строго
У клубочок мотки...
Братці... тягнуться ж до нього
Всі нитки... всі нитки!

Отакого — і заштопать!
Нас тоді й поготів,—
Адже він усіх потопить,
Як котів... як котів!

* * *

Запала тиша у світлиці,
Неначе вимер цілий дім.
Тремтіли в нім хапуги ниці:
«Як бути? Що робити їм?»

Гукає П'явка: — Падать духом?!
Та ще ж на світі є Лопух!..
Лакуза ж лиш пошкріб за вухом:
— Якби ж... А то й Лопух — попух.

Цупович зиркнув з диким жахом,
Крутнувся спійманим в'юном,
Та враз укляк... І тут запахло
Уже не тільки коньяком...

Рваченко до хазяйки дому:
— Ех, дай-но щось ковтнуть мерщій!..
Вона йому піднесла рому,
Він — уклонився чемно їй:

— Мерсі...
Та цокотіли зуби
Й дрижала чарка у руці.
Мерсі.. Мерсі...— тремтіли губи,
А чулося: — Мерці... Мерці...

Закінчення. Початок у № 17.

Любий Перче!

Дехто думає, що дороги мостять тільки камінням. А от т. Єременко іншої думки.

Бачиш, у нас, у Пустомитівському районі, між станцією Глинна-Наварія і асфальтобетонним заводом пролягло 200—250 метрів такої дороги, на якій сам чорт якщо не ногу зламає, то в баюрі втопиться — одна тобі яма. Тут псуються десятки й десятки державних машин.

Ще торік потерпілі організації звернулися до Львівського облавтошосдору, де за начальника сидить т. Єременко, щоб спільними силами впорядкувати дорогу, яму засипати. Єременко гаряче відгукнувся на цю пропозицію і кинув у яму першу обіцянку: «Буде зроблено до зими!» Цілий рік т. Єременко мостив дорогу обіцянками, а оце уже й обіцяти перестав.

Поясни йому, Перче, що (як розказують) тільки в пекло дорогу хорошими намірами вимощено. Та й то ще біс його знає, яка вона, бо ніхто тією дорогою не їздив. А от проїхати по дорозі, вимощеній обіцянками т. Єременка, — то все одно, що в самому пеклі побувати.

А. КАЛЕНИЧЕНКО,
майстер цеху майстерень Львівського енергоуправління.

Ось, приміром, прийшов ти в універмаг купувати черевики, а тобі кажуть: «Є черевики! Гарні черевики! Але без мочалок їх не продаємо. Хочете — купуйте, хочете — не купуйте».

Ой і проперчив би ти продавців за таку торгівлю! А сам пішов би до іншого магазину. Але в нашому районі тільки одне відділення «Сільгосптехніки» — тут хочеш не хочеш, а купуєш усе, що дають. От і ми прийшли купувати для колгоспу машину «ГАЗ-51», а нам кажуть: «Є машина! Але без млина «Фермер-2» не продаємо. Той млин у нас уже десятий рік валяється».

Наділили колгоспові і плуги-розпашники, які потрібні нам, як п'яте колесо до воза. А оце недавно разом з покришками підсунули некомплектні граблі для згрібання колосків. А гроші стягли у «повному комплекті» — 500 карбованців!..

Колгоспна каса, Перче, порожніє, а начальник відділення «Сільгосптехніки» т. Тищенко радіє. Клацає на дурняка на рахівниці. Тут у нього висока техніка!

Д. ГЕРЕЛЬ,
голова колгоспу.
А. СЕМЕНЮК,
головний бухгалтер.
Колгосп ім. Пархоменка,
Любешівського району,
Волинської області.

Які тільки дива не трапляються! Які тільки технічні новинки не з'являються!

Досі, приміром, було відомо, що без феромарганцю сталі не звариш. А от два начальники — Укрголовметалопостачзбуту — т. Слиш й Головпостачзбуту — т. Михалєв розробили нову оригінальну технологію сталеваріння. Замість феромарганцю вони пропонують домішувати папірці з підписами та печатками.

Нова технологія щільно пов'язана з плануванням. Скажімо, металургійні заводи Донецького раднаргоспу потребують стільки-то тисяч тонн феромарганцю на рік. Його можна одержати на Краматорському та Костянтинівському заводах того ж раднаргоспу. Але тт. Слиш та Михалєв шлють на ці заводи тільки частину нарядів. А решта нарядів іде на Комунарський завод Луганського раднаргоспу. Йти-то вона йде, а феромарганець з того заводу не йде. Торік він заборгував сусідам-металургам 6.200 тонн феромарганцю, а за 7 місяців цього року — 8 тисяч. А що сталеварам робити? Замість феромарганцю наряди домішувати?

Але за такою технологією, Перче, можна варити сталь лише однієї марки: «Пабюр» (що в перекладі на мову тт. Слиша і Михалєва звучить як «паперово-бюрократична»).

Колективний кореспондент «Перця» — редколегія стінгазети Донецького раднаргоспу «ЗА ПРОМИСЛОВИЙ ПРОГРЕС».

СВАТАННЯ

Йшла Ельвіра молода.
М-да...

З нею біг собачка Рекс.
Тек-с...

І побачив їх обох —
Ох!

Хто б ви думали? — Едот.
От!

Аж йому забило дух:
Ух!

В мозок вдарила любов —
Бов!..

— Ой, чувишечко моя,
Я

Покохав навіки вас
Враз.

А Ельвіра молода:
— Да?!

Закохалась я без меж
Теж,

Мій кумир, кіногерой!
Ой!..

А собачка з дива став:
— Гав!..

І посватався Едот.
От!

Нині ж — кожному своє:
Є:

Розвідниця молода.
М-да...

І Едотик-холостяк.
Так!..

Та без батенька один
Син...

Вийшло так, як Рекс сказав:
— Гав!

Іван НЕМИРОВИЧ.

Нас запитують: «Що таке вентилятор?»

ВІДПОВІДАЄМО: Вентилятор — це вулкан, який викидає чорні хмари вугільного пилу. Ось уже кілька років виверження вентилятора можна спостерігати на Горлівській шахті «Кіндратівка-Нова» тресту «Калінінвугілля». Навколо шахти повно екзотики: ходять чорні люди, ростуть чорні дерева.

До відома керівників тресту та виконкому Горлівської міськради: начальником на шахті працює т. Семченко, а головним інженером т. Альохін.

* * *

Працівники Новобузького міськкомунгоспу (Миколаївська область) цікавляться:

«Коли нам повернуть з Луганського авторемонтного заводу поливну машину, яку ми здали на гарантійний ремонт ще 7 місяців тому?»

ВІДПОВІДАЄМО: На думку директора заводу т. Мелконова, ще не скоро. Обіцяного, як правило, три роки ждуть, а ви ждете лише 7 місяців. Які ви, справді, швидкі! Мелконов не звик до таких темпів.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА

З ПРОТОКОЛУ КОЛГОСПНИХ ЗБОРІВ

СЛУХАЛИ: Про привласнення членом правління Резніченком Онуфрієм 223 карбованців колгоспних грошей.

УХВАЛИЛИ: 223 карбованці оддать під суд і старшим чередником призначити Синьоока Тодора.

Надіслав З. ПИСЬМЕННИЙ
з с. Чечеліївки, Кіровоградської області.

ІЗ СУДОВИХ МАТЕРІАЛІВ

Свистунов гуляв у відриві від жінки.

—

Я прошу притягти мене тільки за те, що я заснув на посту, а не за те, що пограбували ларьок, тому що спав я чистосердечно.

—

Я життя добре знаю — побував і в верхах, і в низах, і в середині.

—

Сусід систематично травив мене козою, від чого моя рослинність прийшла в сумне становище.

—

Він при всіх, прямо в кабінеті, назвав мене ідіотом, що я й стверджую своїм підписом.

—

Уманського я знаю давно, але з ним випивав усього двічі, тому про його характер уявлення не маю.

Надіслав О. БУНЕЛИК.
м. Львів.

ЯК Я СТАВ ГЕНІАЛЬНИМ ПОЕТОМ

Я давно уже мріяв стати геніальним поетом. Бо то і життя добре, і почесті чималі. Не говорячи вже про пам'ятник після смерті. А пам'ятник, як-не-як, теж хороша річ.

Але довго нічого не виходило. Писав я та й писав, а друкувати не хотіли. А писати, скажу вам не вихваляючись, умію не зле — виразно, чисто і навіть огріхів мало роблю. Більше двох-трьох помилок у строфі і під лупою не знайдеш. Наука, як кажуть, іде не в ліс, а в ніс.

Та редактори вперлися: ні та й ні. Пробував я і про любов, і про природу, і про місяць. Усе — на пшик. І був би, далебі, вмер невідомим, якби не випадок.

На одних зборах зустрівся я з поважним типом в окулярах. Як виявилось, — славнозвісний поет Карасик. Зірка першої величини на небосхилі літератури. Само собою зрозуміло, запросив я його на чарку. Уже підпивши, кажу йому, що та як: редактори напосілись на мене.

А він рече:

— Покажіть оті свої вірші.

Якраз я мав у кишені один. Під назвою «Туга». Такий собі віршик:

Квітують квіти, і срібні зорі
у небі сяють. Темно в алеї.
Іде дівчина, гойдає стегнами,
біліють коси, немов лілеї.
Очима темінь я пробиваю
і потішаю серце зболіле:
— Може, дівчина іде до мене?
Розтала... Згасло волосся біле.
Обвите смутком, серце юначе
жалісно тьохка й співа, як скрипка.
Іду крізь невідь і озираюсь,
її шукаю, що тінню зникла.

Подав я той вірш класику Карасику. Перечитав він, похитав головою, а потім віддає та й каже:

— Закресліть в нім по слову з пари.

Зачепило це мене, але закреслюю. Коли я скінчив, Карасик мовить:

— А тепер перепишіть те, що залишилось, навпаки, знизу вверх. І дивіться, щоб у кожному рядку було не більше, як два слова.

Я переписав.

— І напишіть вгорі назву.

— Яку, маестро?

— Байдуже. Може бути та сама «Туга».

Написав я. Карасик зиркнув і, поставивши зо дві крапки, сказав:

— Тепер прочитайте. Не поспішаючи.

Читаю:

ТУГА

Зникла.
Шукаю
і озираюсь.
Іду,
як скрипка.
Серце юначе
згасло,
Розтала,
може, дівчина.
І потішаю
очима
темінь.
Лілеї. Коси.
Гойдає стегнами.
В алеї
сяють
зорі
і
квіти.

— Добре, — сказав Карасик.— Занесіть оце в редакцію.

— Маестро, — кажу, — чи не помиляєтесь, бува? Прецінь, тут бракує глузду.

— А де сказано, що у вірші повинен бути глузд? Схиляєтесь, бачу, перед декадентськими забобонами. Не базікайте і несіть у редакцію.

Заніс я. Редактор прочитав і розплився у посмішці від вуха до вуха.

— Нарешті, — вигукнув, — ви знайшли власний поетичний почерк! Розуміється, надрукуємо. Зараз випишу вам гонорар.

З того часу, дорогі мої, усе йде, як з копита. Редакції б'ються за мої вірші. За методом Карасика я переробив геть чисто усю свою попередню творчість.

Тепер грошей у мене кури не клюють.

Редактори звертаються до мене: «маестро».

Один критик пише монографію про ірраціональні корені в моїй поезії.

Лише одне вимотує жили: куди не повернись — інтерв'ю.

А від писання автографів то вже мені рука всихає. Просто не можу спокійно вулицею пройтись. Так, начеб я — закордонний гість. Що вдієш — така вже доля генія!

Єжи ЄСЬОНЬОВСЬКИЙ.

З польської переклав
В. ЛУЧУК.

Мал. Ю. ПОГОРЄЛОВА

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Дама з собачкою.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Оскільки ти птиця домашня, то тобі не місце на фермі.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Піп дорогу перейшов.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Ви не так повісили мішень. Перевісьте її лівіше.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Ще у № 22 «Перця» за 1961 рік було вміщено фейлетона «НЕРОЗМІННИЙ КАРБОВАНЕЦЬ», у якому писалося про деяких жителів м. Ровно, що живуть на нетрудові прибутки. У фейлетоні, зокрема, розповідалося про комірника овочесушарного заводу Вишневецького, який одержував 67 крб. на місяць. При такій зарплаті Вишневецький придбав автомашину, великий будинок. Розповідалося у фейлетоні й про дармоїда Орєхова, який теж, невідомо на які гроші, придбав автомашину, гуляв по ресторанах.

Після виступу «Перця» прокуратура Ровенської області розслідувала наведені у фейлетоні факти. У процесі слідства були виявлені додаткові факти.

Рішенням народного суду м. Ровно Орєхова В. І. з міста виселено строком на два роки, а автомашину конфісковано. А гр. Вишневецького за шахрайство засуджено до трьох років позбавлення волі.

★ Про «ВОДОВПЕРТІ БАШТИ» «Перець» розповів у № 17 журналу. Виявлено було ці вперті споруди на Вінниччині та в Донбасі, де будівельники ніяк не могли завершити будівництво двох водонапірних башт.

Виконком Донецької облради повідомив редакцію, що водонапірну башту у селищі Лісовці, Селидівського району, збудовано і здано в експлуатацію.

Вінницький райвиконком теж вжив заходів до закінчення будівництва водонапірної башти у Вороновицях.

★ Ще півтора року тому колгосп «Україна» переказав гроші Кременчуцькій райспоживспілці (Полтавщина) на придбання крісел для новозбудованого клубу. Гроші райспоживспілка одержала, а крісел вчасно не відпустила. Про це розповідалося у № 8 журналу у «НОВИНАХ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ».

Як повідомив начальник торговельного відділу Укоопбудторглісу т. Яковлєв, після виступу Перця колгоспові «Україна» відпущено 135 театральних крісел.

★ Помічник дільничного ревізора Коростенського відділення Південно-Західної залізниці Грищенко купив на базарі свиню і, використавши своє службове становище, перевіз її собі додому у тамбурі пасажирського вагона. Про це у № 9 «Перця» було надруковано листа.

Начальник Південно-Західної залізниці т. Кривонос повідомив редакцію, що той лист обговорено на засіданні партійного бюро Коростенського відділення, де Грищенка було піддано гострій критиці. Наказом по Коростенському відділенню залізниці Грищенку оголошено догану.

★ Голова колгоспу «Комунар» (Житомирська обл.) Ничипорук став на шлях голого адміністрування, грубо порушував статут сільгоспартілі. Про це писалося у фейлетоні «З ВАС ШТРАФ» («Перець» № 10).

Секретар Бердичівського міськкому КП України т. Сичевський повідомив редакцію, що фейлетона обговорило бюро міськкому партії й наклало на Ничипорука суворе партійне стягнення.

На загальних зборах артілі усі незаконні штрафи, накладені Ничипоруком на колгоспників, скасовано.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: http://perec-ua.livejournal.com

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-30. вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83, 4-51-17. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 18 (485) (на украинском языке). Підписано до друку 8.IX. 1962 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 32329. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 0372. Тираж 305.000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. БЕ-ША

ГАРНЕ ЯБЛУЧКО, ТА ЧЕРВИВЕ
(Народне прислів'я)